

OROL TATRÁNSKI.

1 Ročník.

Utorok d. 28. Dubna.

1846.

Jeho cisár. králov. apošt. Jasnosti

Ferdinandovi V.

Ochrancovi a Zástupcovi Svojích národou Najmilostivejšjemu
na slávný den

Jeho narodenja

d. 19. dubna

v meňe vďačného národa

Slovensk jeho.

Hoj Orol náš, hoj Orol náš! širokje ti krjedla máš!
 Od Dunaja širim svetom,
 Ljetaj volnim bistrim letom;
 Pust' tri perá z krjedel do tu,
 PÁNOVI si ku prestolu:
 Perá tje PÁNOVI Svojmú, za svoju slobodu dáš,
 Hoj Orol náš, hoj Orol náš, volnje ti už krjedla máš!

Hoj Orol náš, hoj Orol náš! jasno-bistrje oči máš!
 Krút' sa nad Tatjer skalami,
 Pust' sa ku sluku víchrami;
 A tje bleski doňes dolu,
 PÁNOVI si ku prestolu:
 Bleski tje KRÁLOVI Svojmú, za Tatránsku zoru dáš!
 Hoj Orol náš, hoj Orol náš, bistrje ti už oči máš!

Hoj Orol náš, hoj Orol náš! duměe krjedlom šumjevaš!
 Počuj žjalne Váhu žumi,
 Slož' ich v pjesne, slož' do dumi;
 A s tou dumou spust' sa dolu,
 PÁNOVI si ku prestolu:
 A tje pjesne MOCNÁROVI, za Slovensko slovo dáš,
 Hoj Orol náš, hoj Orol náš, s veľkou pjesňou šumjevaš!

Hoj Orol náš, hoj Orol náš! mocnje ti pazúre máš!
 Nad Hronom si zatrepotaj,
 Poddanjemu na dom sedaj;
 Jeho vernost' zaňes dolu,
 PÁNOVI si ku prestolu:
 A tú vernost' CISÁROVI, za lepšje dñi ludu dáš,
 Hoj Orol náš, hoj Orol náš, mocnje ti pazúre máš!

Hoj Orol náš, hoj Orol náš! plnuo vďaki srdce máš!
 Zmoč' si krjedla v túžbi mori,
 Tam kďe JEHO rodou chori,
 Modlitbami spolu chvála:
 Bože zachovaj nám krála!
 Tje modlitbi PÁNOVI si, za dobrotu JEHO dáš,
 Hoj Orol náš, hoj Orol náš, plnuo vďaki srdce máš!

Peter Host'inski.

Običaje, hri a zábavki Slovákou.

Od Jána Čaploviča.

Običaje, hri a zviki daktorjeho ludu, sú najistejšje znaki jeho hibaňja sa duševnjeho, jeho majetnosti, mravnosti, jednim slovom jeho spůsobu života. Chudobnje a hjedse národu nemajú žjadnich običajou, lebo dost majú so sebou čo robiť abi hladom nemreli; naproti tomu čo sú mravúe zkazenje idú za svojimi rozkošami telesnimi. Aj sprostje a leňivje národu nič nežnajú o národních ihrách, lebo sú na to pri sprostje a leňivje. Náš slovenský lud bou vždi mravní, nábožní, živí a dobrej vuole, najme pri slávnostach a svjatočnách prípadnostach už od starodávnich časou. Odtiaľ pochádzajú tolkje zábavi a virazeňja našich remeseľníkou, odtiaľ tak rozďjelne hri mládeňskje. Moc sa ich z nedorozumeňja zo života vvrhlo, moc ich okolnostami smutnimi sa prepadlo a celkom zabudlo, čo každi z nás lutovať musí. A prečo bi nemali biť národnje slávnosti? prečo bi bez toho dost ubjedení lud, keď má dost smutnich dñi, aj kedí tedi radostnje chvíle nežaziu? Ba vodcovja jeho bi ešte račej na tom mali biť, abi sa tamtje umenšili a tje to rozmoožili.

Podám teda čas po čase daktorje hri ludu nášho z ostatních rokou predešľjeho stoeľja zo Zvolenskej stolice, ktorich už azda vjac njet a ktorje som sám ako chlapec dakedi pozorovau i zažiu; a prosím spolu kebi druhí svojimi článkami čo muožu vec túto napomáhali.

Na den troch králov zvikli choďjevať chudobni žjaci večer s hvjezdou, a z dom do domu komediu vistrá-jali. Hvjezdu si z papjeru so 6 hrubimi pableskami urobili, na palicu na vrch privjazali že sa skrúcať mohla, z dnuka svječka svetlo rozljevala. Jeden sa obljekou za an-jela, druhí za pastjerou Kuba a Laura, za Mariu, Jozefa a troch králov.